

[Justitsministeren.]

delse med artikel 68 i Genèvekonventionen, et spørgsmål, som også enkelte af de øvrige talere har berørt. Om dette spørgsmål har jeg indhentet en udtalelse fra udenrigsministeriet, der går ud på, at det må anses for folkeretsstridigt, dersom besættelsesmagten anvender dødsstraf overfor en person, der er beskyttet ifølge konventionen for andre end de i artikel 68, stk. 2, nævnte handlinger, såfremt dødsstraf ikke i forvejen er hjemlet for disse i det besatte lands lovgivning, forudsat at såvel den besættende magts som det besatte lands regeringer har ratificeret Genèvekonventionen. Undertegnelse af konventionen kan ikke anses for tilstrækkeligt til at forpligte en regering, den bindes jo først ved ratifikationen, men udenrigsministeriet har fremhævet, at det må tages i betragtning, at konventionen, der formelt er en nyskabelse, i et vist omfang må betragtes som en publikation af, hvad der efter de i konferencen deltagende magters mening allerede tidligere var eller burde være anerkendt som almindelig gældende folkeret. Spørgsmålet har naturligvis også været gjort til genstand for nogen overvejelse i justitsministeriet, og juridisk set er der i hvert fald ikke noget til hinder for, at lovforslaget kan gennemføres, uanset Danmarks ratifikation af denne konvention. Jeg kan også henvise til, at Norge, der har en lignende lovgivning, har underskrevet og i august 1951 ratificeret konventionen uden forbehold.

Noget andet er det naturligvis, om man vil anlægge den betragtning, at man i den omstændighed, at Danmark, som det vist er blevet oplyst her i dag, har været ret stærkt interesseret i Genèvekonventionen, vil finde en slags politisk hindring for på indeværende tidspunkt efter ratifikation af konventionen at indføre dødsstraf her i landet. Nogle vil måske anse det for mest ønskeligt, at vi ikke får sådanne straffe overhovedet, og andre vil anføre, at den prævention, der efter deres opfattelse ligger i, at vi har mulighed for dødsstraf, eventuelt også før besættelsen, er så vigtig, at vi må tage den fornævnte risiko. Det er overvejelser af denne art, der vil være bestemmende for det resultat, man kommer til, og så kan man måske dertil føje vur-

deringen af ens tillid til, hvorvidt en konvention som Genèvekonventionen virkelig vil være effektiv beskyttelse i en given situation.

Det ærede medlem hr. Bøgholm fremsatte et par betragtninger, hvorunder han udtrykte sin beklagelse over, at vi ikke i forslaget havde medtaget Europarådet. Spørgsmålet blev jo drøftet også i udvalget under et af de samråd, jeg havde med det. Grunden til, at Europarådet ikke medtages, er jo i første række den, at man har det indtryk, at hele strukturen i Europarådet ikke er så fast, som når det drejer sig om De Forenede Nationer. Forsåvidt angår bestemmelsen i § 110 f, der hjemler en beskyttelse bl. a. for De Forenede Nationers flag, kan jeg henvise til, at efter hvad der blev oplyst for mig under forslaget behandling i justitsministeriet, er det således, at man endnu ikke har fastsat noget flag for Europarådet.

Hans Hækkerup: Jeg skal indskrænke mig til nogle ganske få bemærkninger.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, at besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt man tillægger dødsstraf præventiv betydning, afhænger vel af, hvor meget man lægger i generalpræventionsbegrebet. Hvis man fortolker det meget snævert ud fra den forudsætning, at straffen skal indgå i den enkeltes overvejelser af, om han vil begå en forbrydelse, så har det ærede medlem næppe uret i, at så virker dødsstraffen ikke synderlig præventiv, men anlægges man det synspunkt, professor Krabbe har anlagt, at generalpræventionsbegrebet kræver, at straffen skal understrege den almindelige opinion i samfundet mod forbrydelsen og derigennem begrænse antallet af dem, der vil begå den, så tror jeg, at dødsstraf kan have præventiv betydning her, hvor vi er udenfor affektforbrydernes række.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg synes ikke, det var helt venligt af ham at tale om dødsstraffens venner, når han kender det standpunkt, vi har til sagen.

Til det ærede medlem hr. Helge Madsen vil jeg blot sige, at der indenfor mit parti ingen interesse vil være for den tanke, han har udkastet, om at udskyde den videre behandling af dødsstrafforslaget.